

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/166/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319206128
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1319206128.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: C. T., L.. XX.XX.XXXX, P. J. P. XXXX/XX, J. J., adresa pre doručovanie: D. XXX/XX, XXX XX B., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, IČO: 30 845 572, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12. augusta 2020, č.k. 60C/133/2019 - 161, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 96.233,20 eura s príslušenstvom podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Poukázal na to, že v konaní medzi stranami nebolo sporné, že na základe návrhu vedúceho služobného úradu bolo dňa 12.01.2012 vykonané prieskumné konanie, v rámci ktorého bola posudzovaná zdravotná spôsobilosť žalobcu ako profesionálneho vojaka na výkon štátnej služby alebo na výkon funkcie. Prieskumná komisia Ministerstva obrany SR ako prvostupňový správny orgán dňa 12.01.2012 vydala rozhodnutie č. ÚHL RK-45-3/2012, ktorým rozhodla, že žalobca je „nespôsobilý vykonávať štátnu službu“. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodla Ústredná vojenská lekárska komisia Ministerstva obrany SR rozhodnutím č. OdRŠS-47-11/2012 zo dňa 20.03.2012 tak, že odvolanie žalobcu zamietla a napadnuté rozhodnutie č. ÚHL RK-45-3/2012 zo dňa 12.01.2012 potvrdila. Dňa 20.04.2012 vydal riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR ako príslušný vedúci služobného úradu personálny rozkaz č. 3725 podľa ust. § 70 ods. 1 písm. c) zákona č. 346/2005 Z. z., ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka dňom 30.06.2012. Žalobca podal proti uvedenému personálnemu rozkazu odvolanie, o ktorom rozhodol náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky rozhodnutím č. KaGŠ-147/3-84/2014 zo dňa 06.03.2015 tak, že odvolanie zamietol a napadnutý personálny rozkaz č. 3725 zo dňa 20.04.2012 potvrdil. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/91/2015-57 z 25.11.2015 zrušil rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 z 06.03.2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/32/2016-102 zo dňa 27.09.2018 súd zrušil všetky vyššie uvedené rozhodnutia (t. j. rozhodnutia týkajúce sa skončenia služobného pomeru žalobcu, ako aj rozhodnutia týkajúce sa jeho zdravotnej spôsobilosti); rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.10.2018. Medzi stranami v konaní nebolo sporné ani to, že žalobcovi bolo na základe personálneho rozkazu č. 7247 zo dňa 24.10.2018, vydaného riaditeľom Personálneho úradu ozbrojených síl SR ako príslušným vedúcim služobného úradu priznané doplatenie hodnostného platu a stabilizačného príspevku za čas neplatného prepustenia od 01.07.2012 do 21.10.2018 v rozsahu

36 mesiacov a žalobcovi bol doplatený hodnotný plat a stabilizačný príspevok v celkovej výške 59.706,52 eur brutto. Sporná nebola ani úhrada trov právneho zastúpenia žalovaným Advokátskej kancelárii Ivan Syrový, s.r.o. Bratislava (právny zástupca žalobcu v predmetných konaniach) na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/91/2015-57 vo výške 355,73 eur a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/32/2016 vo výške 181,90 eur. Napokon, medzi stranami nebolo sporné ani to, že služobný pomer žalobcu trvá a že dňa 29.11.2018 žalobca v súlade s ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. doručil žalovanému písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu. Ministerstvo obrany SR odpovedalo listom SELP-EDPV-134-10/2019 zo dňa 29.05.2019, ktorým ako príslušný orgán písomne oznámilo, že jeho nárok na náhradu škody neuspokojí.

3. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa ust. § 1 písm. a), § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. d), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3 zákona č. 514/2003 Z. z., § 12 ods. 1, 2 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, § 2 ods. 1 a § 4 ods. 1 zákona č. 321/2002 Z. z. o ozbrojených silách Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 1,2,3, § 4 ods. 1 veta prvá, § 191 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v rozhodnom období do 31.12.2015, § 88 ods. 4 a § 228 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný od 01.01.2016, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na to, že podľa citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu ide za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím. Z koncepcie zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci okrem iného vyplýva, že subjektom zodpovednosti môže byť okrem iných aj štát, a to v tom prípade, ak škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Ide o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť, t. j. zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie a bez možnosti liberácie. Aby súd mohol vyvodiť záver o tom, že v danom prípade existuje zodpovednosť štátu za škodu, musí byť okrem existencie predpokladov na vznik škody (nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi) splnená podmienka, že sa jedná o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Z rozhodovacej praxe súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2010, sp. zn. 2 Cdo 91/2009) vyplýva, že verejnou mocou sa rozumie moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované a subjekt, o právach a povinnostiach ktorého rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom, obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu, voči ktorému rozhodnutie smeruje, pričom štát verejnú moc vykonáva predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. Žalovaný vo všeobecnosti predstavuje orgán výkonnej moci, ktorý vykonáva verejnú moc podľa zákona vo vzťahu k subjektom, ktoré nie sú v rovnoprávnom postavení. Žalobca pri uplatnení nároku vychádzal z toho, že žalovaný je zodpovedný za škodu ako orgán verejnej moci vydaním 4 nezákonných rozhodnutí pri výkone verejnej moci: (i) rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 zo dňa 06.03.2015, (ii) rozhodnutie riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 3725 zo dňa 20.04.2012, (iii) rozhodnutie Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. OdRŠS-47-11/2012 zo dňa 20.03.2012, a (iv) rozhodnutie prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. ÚHL RK-45-3/2012 z 12.01.2012, ktoré boli Najvyšším súdom SR ako odvolacím správny súdom zrušené pre ich nezákonnosť rozsudkom sp. zn. 2Sžo/32/2016. Uvedenými rozhodnutiami mu bola spôsobená škoda pozostávajúca z náhrady ušlého zisku v sume 71.889,97 eur (hodnotný plat za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2015 - 48.470,48 eur, príspevok na bývanie za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2015 - 9.182,00 eur, peňažná náhrada vo výške peňažnej hodnoty výstrojových náležitostí za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2018 - 2.889,81 eur, peňažná náhrada v rozsahu nekrátenej a nevyčerpanej dovolenky za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2018 - 11.347,68 eur), skutočnej škody v sume 1.043,23 eur (výdavky, ktoré musel žalobca vynaložiť v správnom konaní a na právne zastupovanie), nemajetkovej ujmy v sume 23.300,00 eur. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, pričom predovšetkým namietal, že nejde o nárok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi vystupoval ako zamestnávateľ a preto v danej veci nie je naplnená podmienka vzniku škody, nakoľko v danom prípade konal ako zamestnávateľ a na žalobcu ako profesionálneho vojaka sa vzťahoval zákon č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov, ktorý v § 191 ods. 1 stanovuje

subsidiárnu pôsobnosť niektorých ustanovení Zákonníka práce. Podľa žalovaného medzi stranami sporu išlo o pracovno-právny vzťah, nie o akt verejnej moci v zmysle ust. § 12 zákona č. 575/2001 Z. z., keď službu profesionálneho vojaka vo vzťahu k SR možno považovať za výkon povolania, tzn. pracovnoprávny vzťah. Vzhľadom na uvedené sa prvoinštančný súd v prvom rade zaoberal posúdením právneho základu žalovaného nároku podľa citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. V tomto smere dospel k záveru, že treba prisvedčiť právnomu názoru žalovaného, že o výkon verejnej moci nepôjde v prípadoch, keď štát vystupuje ako zamestnávateľ, kedy prichádza do úvahy len všeobecná zodpovednosť spôsobená porušením právnej povinnosti. Táto skutočnosť vyplýva z ust. § 1 zákona č. 346/2005 Z. z., podľa ktorého predmetom zákona je úprava právnych vzťahov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov (ods. 1), na právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa Zákonník práce vzťahuje len vtedy, ak to ustanovuje tento zákon (ods. 2), právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahujú profesionálneho vojaka k Slovenskej republike (ods. 3). Podľa ust. § 4 ods. 1 veta prvá zákona č. 346/2005 Z. z. Ministerstvo obrany SR na účely tohto zákona je hlavným služobným úradom pre štátnu službu profesionálnych vojakov. Zhodne so žalovaným tak dospel k záveru, že zákon č. 514/2003 Z. z. sa nevzťahuje na prejedávanú vec, keď Prieskumná komisia Ministerstva obrany SR a Ústredná vojenská lekárska komisia Ministerstva obrany SR v predmetnej veci posudzovali zdravotný stav žalobcu na výkon štátnej služby profesionálneho vojaka a riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR spolu s náčelníkom Generálneho štábu ozbrojených síl SR rozhodovali o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, teda konali v medziach zákona č. 346/2005 Z. z., nekonali a nerozhodovali ako orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci. Rozhodnutia Ministerstva obrany SR vydané prostredníctvom jeho orgánov (náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky, Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky a prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky) nespádajú pod výkon verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale ide o úpravu a realizáciu právnych vzťahov (práv a povinností) pri výkone štátnej služby profesionálnych vojakov podľa zákona č. 346/2005 Z. z. a zákona č. 281/2015 Z. z. so subsidiárnou pôsobnosťou Zákonníka práce, t. j. o úpravu a realizáciu „bežných pracovnoprávných vzťahov“. Posúdením konania uvedených orgánov ako orgánov verejnej moci by dochádzalo k neodôvodnenému zvýhodneniu tých skupín zamestnancov, ktorí vykonávajú svoje povolanie podľa osobitných predpisov vo vzťahu k orgánom verejnej moci, oproti skupinám ostatných zamestnancov, pri ktorých sa na rozhodnutia ich zamestnávateľov, ktorí nie sú orgánmi verejnej moci, zákon č. 514/2003 Z. z. nevzťahuje. Výkon štátnej služby profesionálneho vojaka k štátu (SR) je vzťahom pracovnoprávnym a nie verejnoprávnym. Na podporu uvedeného poukázal aj na kritériá charakterizujúce služobný pomer profesionálneho vojaka v zmysle článku 11 a 13 odporúčania Medzinárodnej organizácie práce č. 196 z roku 2006 o pracovnom pomere, ktorými sú: osobný výkon služby, služba vykonávaná podľa pokynov vedúceho služobného úradu alebo veliteľa, štátna služba je vykonávaná profesionálnym vojakom vo vzťahu k štátu (SR) ako zamestnávateľovi, štátna služba sa realizuje za služobný plat, v služobnom čase, na náklady zamestnávateľa, štát ako zamestnávateľ zabezpečuje profesionálnemu vojakovi materiálne podmienky na výkon služby, štátna služba sa realizuje prostriedkami štátu ako zamestnávateľa, že profesionálny vojak nemá povinnosť vykonávať prácu so svojimi osobnými prostriedkami, výkon štátnej služby sa realizuje na zodpovednosť štátu ako zamestnávateľa pričom ide o objektívnu zodpovednosť SR ako zamestnávateľa vo vzťahu k profesionálnemu vojakovi, pričom výkon štátnej služby pozostáva prevažne z opakovania určitých činností, ktoré vyplývajú z funkcie daného profesionálneho vojaka. Uvedené znaky charakterizujú závislú prácu (činnosť). Pokiaľ by sa mal žalovaný nárok na náhradu škody (majetkovej a nemajetkovej) posudzovať podľa zák. 514/2003 Z. z., muselo by dôjsť k tejto škode pri výkone verejnej moci žalovaným. Žalovaný však verejnú moc môže vykonávať len na základe zákona, v rámci svojej pôsobnosti. Predpoklad uplatnenia nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým je vznik škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci spôsobom uvedeným v zákone č. 514/2003 Z. z., tak v prejednávanej veci nie naplnený (žalobcom predložené rozhodnutia neboli vydané orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorú Ministerstvo obrany SR vykonáva výhradne v rámci pôsobnosti podľa zákona č. 575/2001 Z. z. alebo zákona č. 321/2002 Z. z.). Vo vzťahu k námietke žalobcu rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1KO/25/2018 z 04.12.2018 zhodne so žalovaným odkázal na neskôr vydané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28.03.2019 (zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 7/2019 pod č. R 71/2019), podľa ktorého: „Konanie policajtovho nadriadeného, v rámci ktorého posudzuje žiadosť policajta o náhradu výdavkov pri preložení na inú funkciu v zmysle § 113 zákona 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nie je úradným postupom v

zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.“ Poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoPr/8/2018-246 zo dňa 25.09.2019, podľa ktorého: „Právna úprava služobného pomeru profesionálnych vojakov v zákone č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky tento právny vzťah komplexne rieši. Aj keď právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sú vzťahmi profesionálneho vojaka k Slovenskej republike, citovaný zákon nikde neustanovuje, že v prípade služobného pomeru profesionálneho vojaka ide o výkon štátnej moci ako druhu verejnej moci. Pre aplikáciu zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci však musí ísť o výkon štátnej - verejnej moci, pri splnení ďalších obligatórnych podmienok vymedzených týmto zákonom. Predmetom právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. je úprava zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej štátnej moci, pre uplatnenie ktorej je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti zúčastnených subjektov týchto právnych vzťahov a je vylúčené postupovať podľa tohto zákona pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálneho služobne - právneho vzťahu charakterizovaného vzájomnou rovnosťou jeho účastníkov. Podľa uznesenia Ústavného súdu Českej a Slovenskej federatívnej republiky sp. zn. I. ÚS 191/92 z 9.6.1992 je verejnou mocou taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkovane. Subjekt, o ktorého právach a povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môže vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov. Kritériom pre určenie, či iný subjekt koná ako orgán verejnej moci je skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. V zmysle uvedeného potom o výkon verejnej moci nejde tam, kde štát nevystupuje v tzv. vrchnostenskej pozícii, ale vstupuje do právneho vzťahu ako účastník rovný s druhým účastníkom právneho vzťahu, teda neuplatňuje v ňom svoju suverenitu a podľa § 21 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka má v takomto vzťahu štát charakter právnickej osoby. Za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti vyplývajúcej z takéhoto vzťahu štát zodpovedá podľa všeobecných predpisov, ako za škodu spôsobenú mimo rámca výkonu verejnej moci konaním, s ktorým zákon spája objektívnu zodpovednosť. Služobný vzťah profesionálneho vojaka je svojou podstatou vzťahom zamestnaneckým s určitými modifikáciami a tento charakter nemôže poprieť ani ustanovenie § 81 a nasl. zákona č. 346/2005 Z. z., podľa ktorého sa na konanie vo veciach služobného pomeru vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy sa odvíja od rozhodnutí ministra obrany SR o ukončení jeho dočasného vyčlenenia na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a jeho premiestnenia do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl SR, ktoré aj keď boli vydané v rámci správneho konania, neboli rozhodnutiami, pri ktorých služobný úrad voči žalobcovi konal ako orgán verejnej moci. Konal, ako zástupca protistrany služobného právneho vzťahu žalobcu, ktorého obsah, teda práva a povinnosti sú vymedzené zákonom č. 346/2005 Z. z.. Služobný úrad rozhodoval o individuálnych právach a povinnostiach žalobcu vyplývajúcich zo služobného pomeru žalobcu spojených so zmenou služobného pomeru žalobcu a v danom prípade mal potom štát reprezentovaný služobným úradom postavenie súkromnoprávneho subjektu pri výkone práv a povinností vyplývajúcich zo služobného vzťahu, ako špecifického zamestnaneckého vzťahu, na ktorý sa pôsobnosť zákona č. 514/2003 Z. z. nevzťahuje.“ Zhodne s vyššie uvedeným tak mal za to, že v prípade nároku žalobcu na náhradu škody vyplývajúcej z jeho výkonu štátnej služby ako profesionálneho vojaka voči žalovanému ako služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov nejde o zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy pri výkone verejnej moci, na ktorý by bolo možné použiť ustanovenia cit. zákona č. 514/2003 Z. z. a neboli preukázané ani žiadne iné dôvody, resp. predpoklady zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa voči žalobcovi ako zamestnancovi, v zmysle ustanovení Zákonníka práce o všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu. Nad rámec uvedeného poznamenal, že nároky súvisiace s neplatným prepustením profesionálneho vojaka zo služobného pomeru sú taxatívne vymenované v ust. § 88 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z. (v spojení s prechodnými ustanoveniami v ust. § 228 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z., podľa ktorého, ak bol personálny rozkaz vydaný podľa doterajších predpisov a bol právoplatne zrušený po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vzťahujú aj na žalobcu), teda žalobcovi ako profesionálnemu vojakovi patril nárok na doplatenie platu, aktivačného príspevku a stabilizačného príspevku, ktorý by mu patril, ak by k prepusteniu nedošlo, a to za čas najviac 36 mesiacov. Žalobcovi boli na základe personálneho rozkazu riaditeľa Personálneho úradu ozbrojených síl SR č. 7247 doplatené hodnostný plat a stabilizačný príspevok v celkovej výške 59.706,52 eur, a teda jeho zákonné nároky v

súvislosti s neplatným prepustením zo služobného pomeru boli uspokojené. Ostatné nároky uvádzané žalobcom (peňažná náhrada vo výške peňažnej hodnoty výstrojových náležitostí, v rozsahu nekrátenej a nevyčerpanej dovolenky) sú viazané na výkon služby a účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia, ktorých náhrada bola priznaná žalobcovi pri obrane jeho práv, boli Advokátskej kancelárii Ivan Syrový, s.r.o. Bratislava na základe rozhodnutí Krajského súdu Bratislava a Najvyššieho súdu SR uhradené. Krivda, ktorú žalobca pociťuje v dôsledku neuspokojenia jeho nárokov v ním požadovanej výške od žalovaného v pozícii „zamestnávateľa“ ako následok zmeny právnej úpravy, nepredstavuje sám o sebe zákonný dôvod na založenie zodpovednosti žalovaného podľa ust. zákona č. 514/2003 Z. z. ani na vznik jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme v každom prípade dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritériá pre určenie jej výšky, zaťažuje výlučne žalobcu, pričom žalobca žiadnym tieto nepreukázal. Z uvedených dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., avšak úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a podanej žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vytkol súdu prvej inštancie, že dôkladne neskúmal, či žalovaný v predmetnej veci vykonávala verejnú moc, považuje výkon štátnej služby profesionálneho vojaka k štátu (SR) za vzťah pracovnoprávny a nie verejnoprávny, predložené nezákonné rozhodnutia nepovažuje za vydané orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, dôsledne sa neriadil tým, že ako súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím NS SR, ktorý právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušil pre nezákonnosť, nemal za preukázané ani žiadne iné dôvody, resp. predpoklady zodpovednosti žalovanej voči žalobcovi, v zmysle ustanovení Zákonníka práce o všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu, pričom odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivé a nedáva odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam. Namietal tiež, že súd prvej inštancie sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (Uznesenia NS SR sp. zn. 1KO/23/2018, 1KO/25/2018, 1KO/26/2018, 1KO/45/2018, 1KO/2/2019, 1KO/5/2019, 1KO/6/2019) a odôvodnenie rozsudku neobsahuje dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Poukázal na to, že v citovaných uzneseniach Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že vzťahy vyplývajúce zo štátnej služby profesionálneho vojaka podľa zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov nemožno považovať pre ich povahu za veci súkromnoprávne (predovšetkým pracovnoprávne). Služobný pomer je a bol vždy charakterizovaný ako inštitút verejného práva. Tento vzťah nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu a po celú dobu jeho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým súkromnoprávnym vzťahom, v ktorom majú účastníci tohto právneho vzťahu rovné postavenie. Uvedené sa prejavuje aj v právnej úprave týkajúcej sa vzniku, zmeny, priebehu a zániku štátnej služby, ako aj s tým súvisiacich otázok. Inak tomu nie je ani pri rozhodovaní o odmeňovaní profesionálnych vojakov podľa ôsmej hlavy zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Právna povaha štátnej služby profesionálneho vojaka postihuje osobitnú povahu „zamestnávateľa“ ako primárneho nositeľa verejnej moci, potrebu začlenenia profesionálneho vojaka do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Táto potreba zasahuje až tak ďaleko, že tu nejde o modifikáciu súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifický služobný pomer verejného práva podľa zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. To potvrdzuje aj povaha právnej úpravy štátnej služby profesionálnych vojakov, ktorá má kódexový charakter a použitie Zákonníka práce je z prevažnej časti vylúčené (delegovaná pôsobnosť Zákonníka práce v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 v spojení s ustanovením § 217 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov).“ Dovolací súd vyslovil právny názor, že kľúčovým pojmom pri vymedzení predmetu správneho súdnictva je orgán verejnej správy; služobný úrad nepochybne spĺňa definíciu orgánu verejnej správy; na posúdenie či služobný úrad v zmysle ustanovení zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení, niektorých zákonov koná a rozhoduje vo verejnoprávnej či súkromnoprávnej veci súd použil postupne teóriu záujmovú, mocenskú, organickú a metódu právnej regulácie; vzťahy vyplývajúce zo štátnej služby profesionálneho vojaka nemožno považovať pre ich povahu za veci súkromnoprávne (predovšetkým pracovnoprávne) a služobný pomer bol vždy charakterizovaný ako inštitút verejného práva. Podstata a zmysel právnej úpravy štátnej služby profesionálnych vojakov, ktorá nadobudla

účinnosť 1.1.2016, sa nezmenili tak, aby toto stanovisko nebolo možné považovať za aktuálne a aplikovateľné aj s ustanoveniami zákona č. 346/2005 Z. z., najmä pri situácii, keď skutkové okolnosti vznikli počas účinnosti zákona č. 346/2005 Z. z. avšak rozhodnutie o ich nezákonnosti nadobudlo právoplatnosť až počas platnosti a účinnosti zákona č. 281/2015 Z. z., čím je potrebné zodpovedať aj otázku o prípadnej retroaktívite. Neposúdením konania uvedených orgánov ako orgánov verejnej moci by dochádzalo k neodôvodnenému znevýhodneniu príslušníkov ozbrojených síl oproti príslušníkom iných ozbrojených zborov a príslušníkov hasičských a záchranných zborov, pri zrušení /neplatnosti rozhodnutia o skončení ich služobných pomerov. V ich prípadoch štát neobmedzuje výplatu služobného príjmu/ platu pri neplatnom skončení služobného pomeru na 36 mesiacov. (§ 196 ods.1 Zákon č. 73/1998 Z. z. /§ 64 zákona č. 315/2001 Z. z.). Príslušníci ozbrojených síl a ozbrojených zborov a príslušníci hasičských a záchranných zborov sú skupinou s vlastnými osobitnými predpismi. Obmedzované práva, napríklad aj Ústavou SR, sú vyvažované finančnými, sociálnymi a inými výhodami. Jednou z nich je náhrada škody spôsobenej „štátom“ pri nezákonnom skončení služobného pomeru uhrádzaná na princípe objektívnej zodpovednosti, bez možnosti liberácie. Zamietnutím žaloby, by bol tento princíp porušený len pri profesionálnych vojakoch. Súd prvej inštancie odôvodňuje svoje rozhodnutie tým, že „Výkon štátnej služby profesionálneho vojaka k štátu (SR) je vzťahom pracovnoprávnym a nie verejnoprávnym.“ Na podporu uvedeného súd poukazuje na článok 11 a 13 odporúčania Medzinárodnej organizácie práce č. 196 z roku 2006. Odporúčanie Medzinárodnej organizácie práce nie je právnym predpisom, Slovenská republika ho neratifikovala a nie je ním ani viazaná. Určujúcim kritériom na posúdenie nároku je určenie rozdielov medzi právom verejným a právom súkromným, čo súd prvej inštancie dostatočne neskúmal a neodôvodnil. Súd prvej inštancie nenaplnil princíp právnej istoty, keď rozhodol v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28.03.2019, ktoré posudzuje prejednávané otázky v odlišných vymedzených súvislostiach (iné skutkové okolnosti s odlišnou právnou úpravou). V tomto konaní sa neposudzuje neprejednanie individuálnej žiadosti policajta, nesprávny úradný postup, ani v ňom nie je možné aplikovať zákon č. 73/1998 Z. z. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoPr/8/2018-246 zo dňa 25.09.2019. Predmetný rozsudok nie je rozhodnutím najvyššej súdnej autority a v žiadnom prípade sa nedá považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Čas na dostatočné oboznámenie sa s týmto rozsudkom mi nebol poskytnutý. Ministerstvo obrany Slovenskej republiky riadi a kontroluje obranu Slovenskej republiky, prípravou na obranu štátu zahŕňajúcou vytváranie a udržiavanie obranných kapacít štátu, zahŕňajúce kapacity ozbrojených síl. Ozbrojené sily sú rozhodujúcim výkonným prvkom systému obrany Slovenskej republiky. Hlavnou úlohou ozbrojených síl je zaručovať obranu Slovenskej republiky a bezpečnosť štátu pred vonkajším ozbrojeným napadnutím cudzou mocou a plnenie záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, a podieľať sa na zachovávaní verejného poriadku a bezpečnosti štátu, jeho zvrchovanosti, územnej celistvosti a nedotknuteľnosti hraníc. Personálne zloženie ozbrojených síl a ich organizačné zloženie v mieri upravuje ústavný zákon, podľa ktorého ozbrojené sily tvoria profesionálni vojaci. Podľa Ústavy SR obrana Slovenskej republiky je povinnosťou a vecou cti občanov. Zákon, ktorý ustanovuje rozsah brannej povinnosti a národnú registráciu, ustanovuje, že branná povinnosť zaniká aj profesionálnemu vojakovi, ktorý je trvalo nespôsobilý vykonávať štátnu službu profesionálneho vojaka ozbrojených síl, ak podľa právoplatného rozhodnutia prieskumnej komisie je trvalo nespôsobilý vykonávať štátnu službu, a to odo dňa skončenia služobného pomeru. Z národnej registrácie vyradí územná vojenská správa občana v deň zániku brannej povinnosti. Prieskumná komisia Ministerstva obrany SR a Ústredná vojenská lekárska komisia Ministerstva obrany SR posudzovali aj zdravotnú spôsobilosť potrebnú na plnenie úloh ozbrojených síl, ktorou je obrana štátu. Riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR spolu s náčelníkom Generálneho štábu ozbrojených síl SR rozhodovali prepustením zo služobného pomeru aj o zrušení brannej povinnosti. Výsledok ich konania a rozhodovania bolo vynucovanie vôle vyjadrujúcej verejný záujem, ktorým je riadenie a kontrola obrany Slovenskej republiky. Správne orgány ministerstva obrany SR, na základe zákonom zverenej právomoci, rozhodovali o mojich právach a povinnostiach. Štát v prejednáwanej veci nemá charakter právnickej osoby, neboli sme v rovnoprávnom postavení a autoritatívne sa rozhodovalo o mojich právach a povinnostiach. Výsledok konania bol vynútený verejnou mocou. Zastáva názor, že správne orgány rozhodovali ako orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci. So žalovaným nemá vzájomný rovnocenný právny vzťah, lebo nevznikol zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu a po celú dobu jeho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného. Služobný pomer je charakterizovaný ako inštitút verejného práva a nie je možné používať pojmy ako pracovnoprávny vzťah, štátnozamestnanecký pomer, zamestnanec alebo zamestnávateľ. Opäť poukazujem na skutočnosť, že v súlade s ust. § 191 zákona č. 346/2005 Z. z., je vylúčené použitie ustanovení § 7 až § 13 Zákonníka

práce na úpravu právnych vzťahov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov. Neuznaním nároku na výstrojové náležitosti, nekrátenú a nevyčerpanú dovolenku by dochádzalo k znevýhodňovaniu profesionálnych vojakov nezákonne prepustených zo služobného pomeru profesionálneho vojaka oproti profesionálnym vojakom, ktorým sa zrušilo dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby. Po dobu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby sa profesionálnemu vojakovi zakazuje nosiť služobnú rovnošatu a odoberie sa mu osobná identifikačná karta a služobná zbraň. § 65 ods. 5 zákona č. 346/2005 Z. z. Po zrušení dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby sa na neho hľadí, ako keby k pozbaveniu nikdy nedošlo. Nárok na výstrojové náležitosti a dovolenku mu je spätne priznaný v celom rozsahu. Nárok na výstrojové náležitosti, dovolenku, preventívnu rehabilitáciu sú viazané na trvanie služobného pomeru. Nárok na dovolenku sa odníma len jej krátením. Súd prvej inštancie nerozhodoval v prejednávanej veci o nesprávnom úradnom postupe, kde si robí názor sám o tom či sa jedná, alebo nejedná o administratívne konanie orgánu verejnej správy a či došlo k jeho porušeniu, ale bol viazaný Rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sžo/32/2016 ktorý právoplatné rozhodnutia, ktorými bola škoda spôsobená, zrušil pre nezákonnosť. NS SR vo veci rozhodoval ako správny súd v správnom súdnictve a preskúmaval na základe žaloby zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, čo vyplýva z ustanovení správneho súdneho poriadku. Súd prvej inštancie odmieta spravodlivosť aj tým, že na jednej strane zastáva názor že v predmetnej veci ide o pracovnoprávny vzťah, na druhej ale v konaní neaplikuje ustanovenie § 192 ods. 2 Zákonníka práce, a žalobu zamietá. V prípade podania ďalšej žaloby v zmysle ustanovení Zákonníka práce o všeobecnej zodpovednosti „Slovenskej republiky“ za škodu, by nastala prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) v súlade s uznesením Najvyššieho súdu SR, zo dňa 13. 10. 2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009. Meritom veci je náhrada škody. Žalobou podanou na súd prvej inštancie požadoval, aby sa rozhodlo o splnení povinnosti žalovaného. Povinnosťou žalobcu je v žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností a žalobný návrh. Uvedenie, z akých konkrétnych právnych dôvodov žalobca považuje porušenie svojich práv a právom chránených záujmov, sa v žalobách podľa CSP nevyžaduje. Zo zásady iura novit curia vyplýva povinnosť súdu žalobu posúdiť po právnej stránke, a na základe príslušných právnych predpisov, rozhodnúť o žalobnom návrhu / žalobe. Je nesporné, že existujú štyri nezákonné rozhodnutia správnych orgánov (rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 zo 6.3.2015; rozhodnutie riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 3725 z 20.4.2012; rozhodnutie Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. OdRŠS-47-11/2012 z 20 marca 2012; rozhodnutie prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. ÚHL RK-45-3/2012 z 12. januára 2012), o ktorých nezákonnosti rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2Sžo/32/2016 z 27. septembra 2018. V širšom ponímaní predmetným rozsudkom NS SR rozhodol o porušení právnych povinností. Správne orgány, majú právnu povinnosť vydať zákonné rozhodnutia podľa správneho poriadku. V prípade, ak rozhodovanie a vydanie nezákonných rozhodnutí spadá pod úpravu a realizáciu „bežných pracovno-právnych vzťahov“, tak potom „profesionálni vojaci“ v rámci plnenia úloh „Slovenskej republiky“, konajúci v jej mene nesmú porušiť právne povinnosti podľa ustanovení zákona č. 346/2005 Z. z. V oboch prípadoch (nezákonné rozhodnutia vydané orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci/plnenie úloh „Slovenskej republiky“ „profesionálnymi vojakmi“ konajúcimi v jej mene) došlo k porušeniu právnej povinnosti, existencii škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a existenciou škody, čím sú splnené podmienky na náhradu škody. Súd v zmysle zásady „súd pozná právo“, na základe rozhodujúcich skutočností posúdi a rozhodne, podľa ktorého právneho predpisu náhradu škody prizná (či podľa zákona č. 514/2003 Z. z., § 192 ods. 2 Zákonníka práce, § 3 zákona č. 346/2005 Z. z., alebo iného právneho predpisu). Z petitu žaloby vyplýva, že na základe uvedených skutočností má žalovaný byť povinný nahradiť ušlý zisk, skutočnú škodu, nemajetkovú ujmu, úrok z omeškania a trovy konania. V petite nie je odôvodnený právny nárok. Krivdu nepocituje v dôsledku neuspokojenia mojich nárokov v požadovanom rozsahu, ale v nedostatočnom zadosťučinení vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Súd prvej inštancie vôbec nezdôvodnil, prečo samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. že ujmu je možné uspokojiť ináč a tak sa nemajetková ujma neuhradí v peniazoch. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nemajetkovej ujmy neprihliadal najmä na jeho osobu a rodinu, doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, na okolnosti, za ktorých došlo k ujme, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení a rozdielne zaobchádzanie. Splnil si povinnosť pravdivo a úplne uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa nemajetkovej ujmy. Protistrana nepoprela jeho skutkové tvrdenia, napríklad o trvaní negatívnych vplyvov nezákonných rozhodnutí až do dnešných dní. Preukázal splnenie kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, kritérium pre určenie jej maximálnej výšky nebolo porušené. Preukázal aj vrátenie výsluhového a odchodného, čo nebolo medzi

stranami sporné. Súd prvej inštancie tým, že neskúmal či výška uplatnenej škody je v zákonom rámci, a predbežným právnym posúdením veci len oznámil procesný postup súdu, znemožnil aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súdu prvej inštancie vyčíta aj to, že neaplikoval čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 9 ods. 5 Ústavy SR, čl. 25 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, § 2 ods. 1,2, § 6 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z., § 2 písm. b) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z., § 3 ods. 1,2 zákona č. 71/1967 Zb. § 117 ods. 1,3 zákona č. 346/2005 Z. z. § 192 ods. 2 Zákonníka práce aj ďalšie právne predpisy a žiadal odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že hoci žalobca v odvolaní uvádza odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p., z ďalšieho obsahu odvolania absolútne nerezuje, ktoré ním prezentované tvrdenia možno pod ten ktorý odvolací dôvod subsumovať, pričom táto skutočnosť činí predmetné odvolanie nejasným a nezrozumiteľným. Zdôraznil, že vzhľadom k tomu, že žalobca sa v predmetnom súdnom spore domáhal náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. prvou a zároveň zásadnou právnou otázkou, ktorú bolo zo strany konajúceho súdu potrebné zodpovedať, bola otázka, či škoda, ktorú si žalobca podanou žalobou uplatňoval, bola spôsobená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie sa s touto primárnou právnou otázkou vysporiadal právne správne a v intenciách logického uvažovania, čo relevantným spôsobom dôvodí i v odvolaní napadnutom rozsudku v bodoch 40. až 49. K žalobcom namietanému odklonu konajúceho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít poukázal na právnu vetu vyplývajúcu z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, podľa ktorej je ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, pričom do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Konštatoval, že kompetenčné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré žalobca poukazuje, boli vydané v prípade prv spoločne podanej žaloby trinástich profesionálnych vojakov, ktorí sa domáhali preskúmania písomných oznámení o výške a zložení platu im vydaných príslušným služobným úradom podľa zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 281/2015 Z. z.“), pričom procesným úkonom príslušného súdu boli jednotlivé právne veci dotknutých profesionálnych vojakov vylúčené na samostatné konania. V daných právnych veciach rozhodoval Najvyšší súd SR o identickej právnej otázke, a teda či tieto právne veci je kompetentný rozhodovať okresný súd podľa C.s.p. alebo krajský súd, ako súd správny, podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Ani jedno z uvedených kompetenčných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR nebolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Navyše, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/78/2018 z 28. marca 2019, o ktorý sa opiera i vo svojom rozsudku súd prvej inštancie, bol vydaný zjavne neskôr ako dotknuté kompetenčné rozsudky, právne závery z neho plynúce sú značne odlišné od právnych názorov tejto súdnej inštancie vyjadrených v kompetenčných rozhodnutiach, a dokonca uvádzaný rozsudok najvyššieho súdu bol publikovaný pod por. č. 71 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 7/2019. Argumentácia žalobcu, podľa ktorej predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v tomto konaní nemožno aplikovať, nie je na mieste, nakoľko právna podstata v tam prejednávanej veci a v tejto právnej veci sú identické z dôvodu, že tak profesionálny vojak ako aj policajt vykonávajú štátnu službu v služobnom pomere vo vzťahu k Slovenskej republike a filozofia oboch všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich výkon štátnej služby, ako aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby profesionálnych vojakov i policajtov sú v zásade obdobné. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalobcu, že odporúčanie Medzinárodnej organizácie práce nie je právnym predpisom, Slovenská republika ho neratifikovala a nie je ním ani viazaná, keď Slovenská republika oznámila generálnemu riaditeľovi Medzinárodného úradu práce prostredníctvom veľvyslancu Slovenskej republiky pri OSN a iných medzinárodných organizáciách v Ženeve, že podľa čl. 1 ods. 3 Ústavy MOP formálne prijíma záväzky vyplývajúce z Ústavy MOP, teda je viazaná i odporúčaniami, ktoré schválila generálna konferencia ako najvyšší orgán MOP, a preto závery vyplývajúce z bodu 45. rozsudku súd prvej inštancie nemožno žiadnym spôsobom bagatelizovať a spochybňovať. Vo vzťahu k ďalším otázkam žalobcu týkajúcim sa samotnej náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a teda samotnými predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktoré rezonujú v ostatnej časti podaného odvolania, uviedol, že týmito by bolo relevantné zo strany konajúceho súdu sa zaoberať až po kladnom zodpovedaní otázky uvedenej vyššie, čo však bez právneho významu, ktorú skutočnosť súd bez

akýchkoľvek pochybností ozrejmil i žalobcovi v odôvodnení rozsudku. Poukázal tiež na to, že služobný pomer profesionálneho vojaka vzniká na základe konsenzu dvoch rovnocenných subjektov - občana a Slovenskej republiky ako zamestnávateľa, v mene ktorej koná príslušný služobný úrad. Prvotným úkonom pri vzniku služobného pomeru je žiadosť o prijatie do služobného pomeru, de facto ako návrh na uzatvorenie zmluvy, ku ktorému pristupuje za splnenia zákonom stanovených podmienok, rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, ako akceptácia tohto návrhu. Rovnako ako v pracovnom pomere, ani služobný pomer profesionálneho vojaka sa nevyznačuje absolútnou rovnosťou jeho subjektov. Táto existuje len do momentu uzatvorenia pracovného pomeru, resp. vzniku služobného pomeru. Následne sú zamestnanec i profesionálny vojak povinní dodržiavať zákonom a zamestnávateľom/služobným úradom stanovené povinnosti a pracovné/služobné úlohy, za čo im patrí odmena, dovolenka a iné súvisiace náležitosti. Charakter služobného pomeru profesionálneho vojaka definovala napríklad aj G.. I. Y. J., K., odborníčka na oblasť pracovného práva, a to v Zákonníku práce s komentárom - piate doplnené a prepracované vydanie, kde na str. 106 uvádza, že ... služobný pomer je právny vzťah profesionálneho vojaka k Slovenskej republike, ktorý profesionálny vojak na základe dobrovoľne prevzatého záväzku vykonáva v ozbrojených silách Slovenskej republiky ako svoje zamestnanie. V nadväznosti na námietku žalobcu, že súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa na vec vzťahujú a sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce, konštatoval, že žalobca, ako i konajúci súd v odvolaní napadnutom rozsudku, poukazujú na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 321/2002 Z. z. o ozbrojených silách Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, pričom práve o výkon verejnej moci v prípade profesionálnych vojakov ide vtedy, ak títo vykonávajú štátnu službu výlučne smerujúcu k plneniu úloh vyplývajúcich najmä zo zákona č. 321/2002 Z. z. Identické právne závery vyplývajúce z vyššie uvádzaného rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/78/2018 z 28. marca 2019 sú pritom obsiahnuté taktiež v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoPr/8/2018-246 z 25. septembra 2019, sp. zn. 4CoPr/3/2019-185 z 30. septembra 2019, sp. zn. 3Co/87/2018 - 611 z 30. apríla 2020, sp. zn. 9CoPr/10/2018 - 474 z 11. júna 2020, ktoré boli taktiež vydané neskôr ako vyššie zmienené kompetenčné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. V uvádzanom smere v neposlednom rade poukázal taktiež na skôr vydané uznesenie Ústavného súdu ČSFR sp. zn. I. ÚS 191/92 z 9. júna 1992 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 133/2011-14 z 13. apríla 2011. Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. I. ÚS 133/2011-14 z 13. apríla 2011, poukazujúc na odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 25 C 2/2008 z 26. novembra 2009 a rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 112/2010 z 22. septembra 2010, z ktorých vyplýva, že „ ... prijímacie konanie do služobného pomeru príslušníkov ZVJS nie je výkonom verejnej moci, pretože ZVJS realizuje výkon verejnej moci pri plnení si úloh na úseku výkonu väzby, výkonu trestu odňatia slobody, ochrany a stráženia objektov zboru a ochrany poriadku a bezpečnosti v súdnych objektoch a objektoch prokuratúry. Z týchto dôvodov súd neposudzoval právo navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V prejednávanej veci v prijímacom konaní do služobného pomeru, ktorého sa zúčastnil navrhovateľ, ÚVTOS a ÚVV L. (ďalej ten Ústav), ako služobný úrad pre prijímacie konanie do služobného pomeru, vystupoval v postavení budúceho zamestnávateľa a navrhovateľ ako uchádzač o služobný pomer. (...) Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, a pretože v celom rozsahu zdieľa jeho právny záver vo veci, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto právnych záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Odvolací súd potom považuje za potrebné dodať nasledovné: V zmysle navrhovateľom uplatňovaného zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vznikajú poškodenému nároky v zmysle tohto zákona výlučne vtedy, ak ide o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (§ 1 písm. a) citovaného zákona... Vychádzajúc z vyššie uvedeného, hoci Zbor väzenskej a justičnej stráže a v rámci neho i ÚVTOS a ÚVV L. je nesporne orgánom verejnej moci, pričom vykonáva verejnú správu ako prejav výkonnej moci v štáte v rozsahu podľa § 4 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže, odvolací súd sa plne stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že prijímacie konanie do služobného pomeru Zboru väzenskej a justičnej stráže, upravené v § 14 a nasledujúcich, zákona č. 73/1998 Z. z. nie je výkonom verejnej moci v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. V prijímacom konaní totiž nie je rozhodované o žiadnom subjektívnom práve alebo subjektívnej právnej povinnosti uchádzača upravenej v predpise hmotného alebo procesného práva, ani o inom jeho právom chránenom záujme... S poukazom na vyššie uvedené, potom nebola splnená prvá zo základných zákonných podmienok pre vznik nárokov navrhovateľa v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., s poukazom na ktorý právne kvalifikoval svoju žalobu. V dôsledku toho bolo dôvodným jeho návrh v celom

rozsahu zamietnuť...“, uviedol, že „postup pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (...) Krajský súd dal sťažovateľovi v napadnutom rozsudku podrobnú odpoveď na to, prečo v jeho veci neboli splnené zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu, ktorej náhradu si žalobou uplatnil. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu nevykazuje všeobecný charakter a primeraným spôsobom reaguje aj na odvolacie námietky sťažovateľa. Krajský súd aplikujúc jednoduché (podústavné) právo dospel k záveru, že sťažovateľovi nevznikol nárok na náhradu škody v dôsledku namietaného nesprávneho úradného postupu a z ním uvedených dôvodov zároveň neprichádzalo do úvahy vyhovieť žalobe ani pri subsumpcii tvrdeného skutkového stavu pod iné, než sťažovateľom uvádzané zákonné ustanovenia. (...) Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“. V intenciách jednotlivých rozhodnutí súdnych autorít naďalej zotrval na právnom názore, že v predmetnej právnej veci bol vzťah žalobcu so žalovaným, založený zákonom č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom období, vo svojej podstate zamestnanecký s určitými modifikáciami, pričom žalovaný v ňom vystupoval ako zamestnávateľ žalobcu, nie ako orgán vykonávajúci verejnú moc. Žiadal preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu zdôraznil, že podané odvolanie je jasné a zrozumiteľné, v súlade s civilným sporovým poriadkom, pričom súd pozná právo, aj ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Pre posúdenie veci a spravodlivé rozhodnutie sporu je irelevantné, podľa akého právneho predpisu sa domáha svojho práva, nakoľko je povinný podľa § 132 ods. 1 C.s.p. iba uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Ak súd prvej inštancie dospeje k názoru, že uplatnený nárok nemožno hmotnoprávne subsumovať pod tie ustanovenia právneho predpisu, ktorých sa dovoľáva žalobca, je povinný preskúmať aj možnosti iného právneho posúdenia a musí svoje konečné rozhodnutie aj z týchto hľadísk vyčerpávajúcym spôsobom zdôvodniť. Pokiaľ takto nepostupuje, koná v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Zdôraznil, že Najvyšší súd opakovane rozhodol, že tu nejde o modifikáciu súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifický služobný pomer verejného práva. V prípade odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít je nevyhnutné dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu, čo sa v prejednávanej veci neudialo. Okrem toho, odôvodnenie v prejednávanej veci považuje všeobecne za nedostatočne zdôvodnené a nezrozumiteľné. Opätovne tiež odkázal na právne závery vyslovené v ňím odkazovaných 13 rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré treba považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, i keď nie je publikovaná v Zbierke. Pokiaľ sa žalovaný v konaniach opakovane odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 78/2018, toto rozhodnutie posudzuje prejednávané otázky v odlišných vymedzených súvislostiach (iné skutkové okolnosti s odlišnou právnou úpravou). Nie je možné zamieňať štátnu službu s prijímacím konaním do štátnej služby; štátnu službu profesionálneho vojaka so štátnou službou policajta/príslušníka ZVJS; nesprávny úradný postup s rozhodnutím; nevydanie rozhodnutia o individuálnej žiadosti policajta s nezákonným rozhodnutím správnych orgánov v správnom konaní; a ani vykonávanie verejnej moci ministerstvom obrany SR a vykonávanie verejnej moci ministerstvom vnútra SR. Rozdiely sú diametrálne odlišné, tak ako sú rozdielne aj právne predpisy vzťahujúce sa na výkon štátnej služby jednotlivých príslušníkov ozbrojených zborov a úloh štátnych orgánov. Ak je podľa žalovaného filozofia oboch právnych predpisov v zásade obdobná, navrhujem, aby uzavreli zmier a to tak, že mu nároky z neplatného skončenia služobného pomeru profesionálneho vojaka vyplatí podľa ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. Takýto zmier však nie je právne možný, hoci takáto požiadavka je zhmotnením názorov žalovaného prezentovaných v jeho vyjadrení. Za prameň práva pritom nemožno za žiadnych okolností považovať ani odporúčanie Medzinárodnej organizácie práce uvedené v bode 45. rozsudku. Súd prvej inštancie relevantne nezistil skutkový stav, okrem iného aj rozsah spôsobenej škody (ušlého zisku, skutočnej škody a nemajetkovej ujmy), čím porušil jeho práva. Fyzická osoba nemá povinnosť poznať judikáty a dokazovanie súdu má slúžiť na to, aby bol zistený skutkový stav. Ak sa žalobca domáha napríklad nemajetkovej ujmy, súd nemôže odmietnuť spravodlivosť tým, že konštatuje žalobcovu povinnosť preukázať nemajetkovú ujmu, keď on o tejto povinnosti nebol vyslovene poučený a počas dokazovania ho konajúci súd v tejto časti

nevypočul. Takýto postup súdu odporuje princípom uvedeným v C.s.p. Ak by súd prvej inštancie posudzoval škodu spôsobenú porušením právnych povinností, aj tak by bol viazaný názorom uvedeným v rozhodnutí NS SR 2Sžo/32/2016. Odhliadnuc od iných skutkových okolností s odlišnou právnou úpravou (neexistencia štátnej služby, nesprávny úradný postup a absencia nezákonného rozhodnutia, posudzovanie verejnej moci podľa zákona č. 4/2001 Z. z.) upriamil pozornosť na nasledujúci právny názor: „V prijímacom konaní totiž nie je rozhodované o žiadnom subjektívnom práve alebo subjektívnej právnej povinnosti uchádzača upravenej v predpise hmotného alebo procesného práva, ani o inom jeho právom chránenom záujme....“ Z právnej vety tak logicky vyplýva, že ak v konaní o posúdení zdravotnej spôsobilosti a v konaní o skončení služobného pomeru profesionálneho vojaka je rozhodované o subjektívnom práve alebo subjektívnej právnej povinnosti žalobcu upravenej v predpise hmotného alebo procesného práva, alebo o inom jeho právom chránenom záujme, tak je splnená podmienka pre vznik nárokov v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. S odvolaním sa na prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu (13 rozhodnutí), právna povaha štátnej služby profesionálneho vojaka postihuje osobitnú povahu „zamestnávateľa“ ako primárneho nositeľa verejnej moci, potrebu začlenenia profesionálneho vojaka do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Táto potreba zasahuje až tak ďaleko, že tu nejde o modifikáciu súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifický služobný pomer verejného práva. Snahou Ministerstva obrany SR, ktoré koná v mene žalovaného, je len zbavenie sa zodpovednosti za pochybenie, ktorým sú štyri nezákonné rozhodnutia. Najvyšší súd SR rozhodol o nezákonnosti rozhodnutí a rozhodnutia zrušil, čím potvrdil nie len nezákonnosť rozhodnutí, ale aj porušenie právnej povinnosti profesionálnych vojakov rozhodujúcich v predmetných správnych konaniach v mene žalovanej. Dôvodne sa domnievam, že zástupca žalovanej chráni hlavných funkcionárov ozbrojených síl, ktorí by v prípade môjho úspechu mohli byť povinní nahradiť škodu. Napokon vyhlásil, že so žalovaným je stále ochotný mimosúdne rokovať a uzatvoriť generálne urovnania všetkých sporov v súlade s právnymi predpismi.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Žalobca sa v preskúmvanej veci podanou žalobou domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ktorú mu podľa jeho tvrdenia žalovaný spôsobil vydaním štyroch nezákonných rozhodnutí pri výkone verejnej moci: (i) rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 zo dňa 06.03.2015, (ii) rozhodnutie riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 3725 zo dňa 20.04.2012, (iii) rozhodnutie Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. OdRŠS-47-11/2012 zo dňa 20.03.2012, a (iv) rozhodnutie prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. ÚHL RK-45-3/2012 z 12.01.2012, ktoré boli Najvyšším súdom SR ako odvolacím správnym súdom zrušené pre ich nezákonnosť rozsudkom sp. zn. 2Sžo/32/2016, ktorými mu bola spôsobená majetková škoda pozostávajúca z náhrady ušlého zisku v sume 71.889,97 eur (hodnostný plat za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2015 - 48.470,48 eur, príspevok na bývanie za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2015 - 9.182,00 eur, peňažná náhrada vo výške peňažnej hodnoty výstrojových náležitostí za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2018 - 2.889,81 eur, peňažná náhrada v rozsahu nekrátenej a nevyčerpanej dovolenky za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2018 - 11.347,68 eur), skutočnej škody v sume 1.043,23 eur (výdavky, ktoré musel žalobca vynaložiť v správnom konaní a na právne zastupovanie), ako aj nemajetková ujma, ktorú žiadal kompenzovať v peniazoch, v sume 23.300,00 eur.

9. Pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby bolo rozhodujúce zodpovedanie otázky, či v prípade vydania predmetných rozhodnutí Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky, Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky a prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky, ktorých vydaním mala byť žalobcovi spôsobená škoda a nemajetková ujma, ide o výkon verejnej moci, ktorý zakladá zodpovednostný vzťah podľa zák. č. 514/2003 Z.z.

10. Odvolací súd sa tomto smere v celom rozsahu stotožnil so všetkými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to najmä so záverom, že v danom prípade o takýto výkon verejnej moci nejde a preto ani vydanie dotknutých rozhodnutí, ktoré mali viesť k ukončeniu služobného pomeru žalobcu a k vzniku škody a nemajetkovej ujmy, nezakladajú nároky žalobcu proti žalovanému na ich kompenzáciu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne považoval za dôležité, že v prípade daných rozhodnutí išlo o rozhodnutia, ktoré posudzovali zdravotný stav žalobcu a jeho spôsobilosť na výkon štátnej služby profesionálneho vojaka a riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR spolu s náčelníkom Generálneho štábu

ozbrojených síl SR rozhodovali o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, teda konali v medziach zákona č. 346/2005 Z. z., nekonali a nerozhodovali ako orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci, ich rozhodnutia nespádajú pod výkon verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale ide o úpravu a realizáciu právnych vzťahov (práv a povinností) pri výkone štátnej služby profesionálnych vojakov podľa zákona č. 346/2005 Z. z. a zákona č. 281/2015 Z. z. so subsidiárnou pôsobnosťou Zákonníka práce, t. j. o úpravu a realizáciu „bežných pracovno-právnych vzťahov“, keď výkon štátnej služby profesionálneho vojaka k štátu (SR) je vzťahom pracovnoprávnym a nie verejnoprávnym. Súd prvej inštancie podrobne a vyčerpávajúco vysvetlil myšlienkový základ jeho úvah, ktoré viedli k tomuto správne mu záveru, pričom opodstatnene v tomto smere na podporu správnosti prijatých záverov odkázal aj na rozhodnutia iných súdov (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2CoPr/8/2018-246 zo dňa 25.09.2019), no najmä na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28.03.2019 (uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 7/2019 pod č. R 71/2019), podľa ktorého: „Konanie policajtovho nadriadeného, v rámci ktorého posudzuje žiadosť policajta o náhradu výdavkov pri preložení na inú funkciu v zmysle § 113 zákona 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nie je úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.“ Podľa odvolacieho súdu je nevyhnutné citované rozhodnutie najvyššieho súdu aplikovať aj v preskúmvanej veci, keď pre účely posúdenia otázky, či ide o výkon verejnej moci, je povaha služobného pomeru príslušníkov polície a príslušníkov armády, ako i povaha vydávaných rozhodnutí, ktoré sa týkajú existencie služobného pomeru, totožná.

11. Nedôvodne žalobca v odvolaní, tak ako aj v konaní na súde prvej inštancie, argumentoval tým, že napadnutý rozsudok je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, reprezentovanej podľa presvedčenia žalobcu uzneseniami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1KO/23/2018, 1KO/25/2018, 1KO/26/2018, 1KO/45/2018, 1KO/2/2019, 1KO/5/2019, 1KO/6/2019. Odhliadnuc od skutočnosti, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28.03.2019 bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, a teda, na rozdiel od rozhodnutí odkazovaných žalobcom, spĺňa všetky znaky rozhodnutia obsahujúceho ustálenú súdnu prax celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností, žalobcom uvádzané rozhodnutia boli vydané skôr, teda už by boli prekonané, pričom navyše, ide o rozhodnutia kompetenčného senátu vydané iba pre účely posúdenia otázky, či stranami napádané rozhodnutia možno podrobiť prieskumu v správnom konaní; teda nejde o priamo posúdenie hmotnoprávných otázok, ktoré sú významné v tomto konaní, a to na rozdiel od judikátu R 71/2019, ktorý tieto otázky priamo rieši. Argumentácia žalobcu v odvolaní, podľa ktorej sa súd prvej inštancie odchýlil od ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít, je preto nenáležitá a nemôže obstáť, keď prvoinštančný súd (práve naopak) vychádzal z takejto rozhodovacej praxe, reprezentovanej právnymi závermi vyslovenými v judikáte R 71/2019, z ktorého vychádzal aj odvolací súd. Pokiaľ v súvislosti s podstatou posúdenia danej právnej otázky žalobca v odvolaní uvádza rozsiahlu argumentáciu, ktorou podopiera jeho odlišný právny názor, odvolací súd nepovažuje za potrebné podrobne sa k nej vyjadrovať, keď sa s ňou nestotožňuje, a to najmä vzhľadom na presvedčenie o správnosti právnych záverov vyslovených v judikáte R 71/2019, na základe ktorých je nepochybné, že podanej žalobe z dôvodu chýbajúceho právneho základu pre vznik zodpovednosti podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nie je možné vyhovieť.

12. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na to, že podanou žalobou požadoval, aby sa rozhodlo o splnení povinnosti žalovaného, jeho povinnosťou bolo iba uviesť v žalobe pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností a žalobný návrh, nie však už to, z akých konkrétnych právnych dôvodov považuje porušenie svojich práv a právom chránených záujmov, pričom zo zásady iura novit curia vyplýva povinnosť súdu žalobu posúdiť po právnej stránke, na základe príslušných právnych predpisov a rozhodnúť o nej, odvolací súd poukazuje na to, že presne to súd prvej inštancie urobil. Pokiaľ pritom žalobca naznačuje, že prvoinštančný súd mal vec posúdiť podľa iných ustanovení právneho poriadku a nároky mu podľa nich priznať, treba zdôrazniť, že opísanie rozhodujúcich skutočností a ostatné žalobcom uplatnené prostriedky procesného útoku, avšak ani dokazovaním ustálený skutkový stav priznanie žalobou uplatnených nárokov podľa iného ustanovenia právneho predpisu neumožňujú, keďže vzhľadom na obsah žaloby a ďalších prednesov a podaní žalobcu by súd takýmto postupom a rozhodnutím prekročil rámec tvrdených rozhodujúcich skutočností definovaný samotným žalobcom, čo by malo za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Ani v tomto smere preto odvolacia argumentácia žalobcu nemôže obstáť.

13. Napokon, neopodstatnená je i námietka žalobcu, ktorý v odvolaní vytýka súdu prvej inštancie, že sa riadne nezaoberal okolnosťami významnými pre určenie výšky skutočnej a nemajetkovej ujmy. Nie je totiž daný základ uplatneného nároku, a preto bolo nadbytočné sa v konaní zaoberať jeho výškou.

14. Súd prvej inštancie teda z dostatočne a správne ustáleného skutkového stavu veci vyvodil správny právny záver, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre vyhovie podanej žalobe, nakoľko žalobca v spore nepreukázal splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za žalobou uplatnenú škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., keď v spore nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ktoré by takúto zodpovednosť zakladalo, a preto správne podanú žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1,2 C.s.p.).

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., avšak úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keď mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo

odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).